

داستان‌های تاریخی

■ **جانث فیشر**

■ **ترجمه: نیلوفر مهدیان**

داستان‌های تاریخی دو دسته هستند: یک دسته داستان‌هایی که از شخصیت‌های واقعی تاریخی استفاده می‌کنند و دسته دیگر، کتاب‌هایی که شخصیت‌هایی کاملاً تخیلی دارند. یکی از شگردهایی که اغلب به کار برده می‌شود، آن است که از نگاه یک شخصیت خیالی، داستان یک شخصیت واقعی، مانند شاه آلفرد، گفته می‌شود؛ در کتاب «همنام»^۳ (۱۹۶۴)، اثر سی. دبلیو. هاجز^۴، باقی داستان‌ها شخصیت‌های واقعی را تصویر می‌کنند؛ مانند شخصیت‌های فرفاکس و کرامول^۵، در اثری به نام «سایمون»^۶ (۱۹۷۵) از رزماری ساتکلیف^۷.

هنگامی که ژانر رمان تاریخی تازه مطرح شده بود، شخصیت‌های واقعی به کرات ظاهر می‌شدند، اما هر چه تأکیدها از تاریخ سیاسی به تاریخ اجتماعی گرایید، داستان زندگی مردم عادی و خیالی بیش‌تر رواج یافت. برخی نویسندگان، مانند سیتیا هارنت^۸، برای زنده نشان دادن داستان‌هایشان از جزئیات زیاد استفاده می‌کنند. برخی نیز مانند جیلیان اوری^۹، از شخصیت‌پردازی استفاده می‌کنند و به زمان کم‌تر بها می‌دهند. تعدادی نیز مانند رزماری ساتکلیف، چنان تصویر زنده‌ای با کلمات خلق می‌کنند که خواننده خود را در گذشته احساس می‌کند. ذوق مکانی بسیار مهم و قابل توجه است که نویسندگان

داستان تاریخی با تناقضی روبه‌روست و آن این است که براساس آمیزه‌ای از تخیل و واقعیت استوار است. این آمیزش، آن را از سایر انواع ادبیات داستانی متمایز می‌کند و وظیفه دشواری به آن وامی‌گذارد. داستان تاریخی نیز مانند انواع دیگر ادبیات، باید جهانی خلق کند که خواننده به آن جذب شود؛ جهانی باور کردنی با شخصیت‌هایی که او بتواند با آن‌ها ارتباط بگیرد. تفاوت فقط در این است که جهان داستان تاریخی، به گذشته تعلق دارد.

دانستن وقایع برای نوشتن چنین داستانی کافی نیست. دشواری کار، قرار دادن آن وقایع در طرح، به گونه‌ای است که پس زمینه تاریخی روشن و مکان آشکار باشد و نیازی به معنا کردن کلمات نآشنا نباشد. زبانی که شخصیت‌ها با آن سخن می‌گویند نیز مشکل بزرگی است. اصطلاحات امروزی نمی‌تواند به کار برده شود؛ زیرا ممکن است فضایی که با دقت زیاد به وجود آمده، به راحتی نابود شود. بسیاری از نویسندگان، این مشکل را با چینش دوباره کلمات حل می‌کنند؛ به طوری که نثر اصیل به نظر برسد، بدون این که غیرقابل فهم باشد. به عنوان مثال، جون دبلیو. لاس^۱، در «جمع روزها»^۲ (۱۹۷۹)، چنین نثری را به کار می‌برد.

بزرگ این ژانر، هر یک مکان مشخصی را از آن خود کرده‌اند: رزماری ساتکلیف، «هاردینز وال»؛ باربارا ویلارد^{۱۰} «جنگل اشداون» و «ساکس»؛ لورا اینگالز وایلد^{۱۱} «دشت‌ها و چمنزارها» و هستر برتون^{۲۱} «سافولک». دیدگاه‌های سیاسی می‌تواند رنگی به کتاب بدهد که اغلب اثر مثبتی دارد. بهترین نمونه آن، داستان‌های انقلابی جفری تریز^{۱۳} است. تصویرها در کتاب‌های تاریخی، از دیگر ژانرها مهم‌ترند؛ زیرا چاشنی زمان را بیش‌تر می‌کنند و در بسیاری کتاب‌ها نیز وجود یک نقشه ضروری است (اگرچه اغلب فراموش می‌شود).

نویسندگانی هستند که درباره گذشته می‌نویسند، اما نمی‌توان آثارشان را داستان‌های تاریخی ناب نامید و بهترین نمونه شان نیز لئون گارفیلد^{۱۴} است. آنته ابل^{۱۵} در کتاب «نویسندگان قرن بیستم کودکان» (۱۹۷۸)، می‌نویسد که «تاریخ بسیار آرام بر این داستان‌ها نشسته است.» شخصیت‌های گارفیلد در جهانی زندگی می‌کنند که از قرن ۱۸ تأثیر کمی گرفته، اما دغدغه اصلی نویسنده شخصیت‌ها بوده است، نه زمانه. گارفیلد معیارهای خودش را دارد و در هیچ طبقه و گروهی قرار نمی‌گیرد.

ادبیات داستانی تاریخی، ژانری است که بسیاری از بهترین داستان‌ها برای کودکان در آن نوشته شده؛ مانند «عقاب نهمین»^{۱۶}، «سوسن آهنین»^{۱۷}، «کمان برنزی»^{۱۸}، «خانه کوچک در جنگل بزرگ»^{۱۹}، «توپچی‌های ماشین»^{۲۰}، «سپیده وایکینگ»^{۲۱}، دژ^{۲۲} و هزار برای سیسیلی^{۲۳}.

پیش از دهه ۱۹۳۰ در بریتانیا، به جز چند استثنای قابل توجه، مانند «کودکان جنگل جدید»^{۲۴} کاپیتان ماریات^{۲۵} (۱۸۴۷)، رمان‌های تاریخی بیش‌تر برای بزرگسالان نوشته می‌شد. ماجراهای تاریخی نویسندگانی چون سروالتر اسکات، چارلز کینگزلی، رابرت لویی استیونسن به طور مساوی مورد علاقه کودکان و بزرگسالان بود.

جی. آ. هنتی^{۲۶} داستان‌های ماجراجویی خود برای پسر بچه‌ها را با جزئیات تاریخی ای که حاکی از تحقیقات وسیع او بود، پس از سال ۱۸۸۱ نوشت. آن‌ها داستان‌های وطن‌پرستانه پر از ماجراها و اعمال تکان دهنده بودند. امروزه خواندن این داستان‌ها دشوار است و برخی عقایدی که در آن‌ها مطرح شده، دیگر رایج نیست. داستان‌های رودیارد کیپلینگ، هم در گذشته و هم امروز، بسیار مورد تحسین بوده است. رزماری ساتکلیف

داستان تاریخی با تناقضی روبه‌روست و آن این که بر اساس آمیزه‌های از تخیل و واقعیت استوار است

سخت‌و‌تمندانه نسبت به کیپلینگ، اظهار دین می‌کند و تأثیر این نویسنده بر آثارش را می‌توان در زبان غنی‌ای که به کار می‌برد، مشاهده کرد. کتاب‌های اول ساتکلیف را عمدتاً داستان‌های ماجراجویی یا داستان‌های عاشقانه تاریخی تشکیل می‌داد و از تلاش برای خلق گذشته‌ای زنده خبری نبود.

جفری ژیز در سال ۱۹۳۴، با نوشتن کتاب «تعظیم در مقابل بارون‌ها»^{۲۷} طبیعت ژانر را متحول کرد. او مردی را تصویر کرد که با بی‌عدالتی و ستم مبارزه می‌کرد، اما این تصویر هرگز شبیه رابین هود بی‌پروا و مغرور افسانه‌ها نبود، بلکه شخصیتی انقلابی بود که کودکان می‌توانستند با او رابطه برقرار کنند؛ شخصیتی واقعی و پر از شور و زندگی که تنها از سر حادثه در زمان گذشته می‌زیست. بسیاری از داستان‌های تریز، ماجراهای تاریخی‌اند، اما این یکی و تعدادی دیگر از کتاب‌هایش، بسیار فراتر می‌روند.

دیدگاه‌های جناح چپی تریز، در نوشته‌هایش نفوذ می‌کرد و بهترین داستان‌هایش از حرارتی انقلابی می‌سوزد. بعد از خواندن «پر سیاه مرا دنبال کن»^{۲۸} (۱۹۶۳)، دشوار است از خانه بیرون زدن و به گاریبالدی نیوستن! نوشته‌های فراوان تریز، همگی با تحقیقات کافی ارائه شده‌اند. تعداد زیادی از کتاب‌هایش راجع به سفر مردی جوان است که اغلب دختری که زیر چهره پسری پنهان شده، همراهی‌اش می‌کند. بهترین نمونه این داستان‌ها، «برج‌های سرخ گراناادا»^{۲۹} (۱۹۶۳) است؛ با آغازی نمایی و جسورانه، راجع به سفری از ناتینگهام به تولدو، پر از جزئیات و رنگ‌آمیزی، با پس‌زمینه‌ای از برخوردهایی که با یهودی‌ها و جذامی‌ها صورت می‌گیرد.

کتاب «خانه کوچک در جنگ بزرگ»، اثر لورا اینگالز وایلدِر، در سال ۱۹۳۲ در آمریکا چاپ شد. این اولین کتاب از یک مجموعه باشکوه است که از داستان سفر خانواده نویسنده به غرب، در اواخر قرن نوزدهم برگرفته شده است. داستان‌ها پر از جزئیات زندگی روزمره و مبارزه برای بقاست؛ در شرایطی که تهیه و تدارک غذا مهم‌ترین کار به شمار می‌رفت. مکان در این داستان‌ها خیلی مهم است. «زمستان بلند»^{۳۰} (۱۹۴۰)، کاری می‌کند که خواننده برف را بر روتختی‌ها ببیند و رختی را که سرمای سخت و طولانی زمستان به همراه می‌آورد، احساس کند. الیزابت کوتزورث^{۳۱} نیز از استعمارگران نوشته که مناسب‌ترین آن‌ها داستانی است با عنوان «سالی بیرون می‌رود»^{۳۲} (۱۹۳۴). اگر چه کوتزورث داستان‌های دیگری نیز درباره سالی نوشته، هیچ یک دامنه داستان‌های وایلدِر را ندارند.

داستان‌های تاریخی در آمریکا، چندین مدال نیوبری ربوده‌اند. یکی در سال ۱۹۲۹، به اریک. پ. کلی^{۳۳}، برای کتاب «نوازنده ترومپت کراکو»^{۳۴}

داده شد که در آن با نثری رسمی، راجع به حادثه‌ای در تاریخ لهستان سخن گفته شده است. جایزه دیگری، در سال ۱۹۳۶، به کارول ریری برینگ^{۳۵}، برای کتاب «کدی وودلاون»^{۳۶} اهدا شد (مقایسه این کتاب با داستان‌های وایلدِر و توجه به همان دل‌مشغولی‌ها درباره غذا، جالب خواهد بود). در سال ۱۹۴۳، الیزابت جانن گری^{۳۷} با داستانی به نام «آدم جاده»^{۳۸}، جایزه را از آن خود کرد. این داستانی است شاد درباره انگلیس زمان چاسر^{۳۹} که امروز درکی از آن نداریم. استر فوربز^{۴۰} نیز در سال ۱۹۴۴، با کتاب «جانی تریمین»^{۴۱} جایزه نیوبری را ربود. این کتاب مانند «تعظیم در مقابل بارون‌ها» اثر تریز، به انقلاب می‌پردازد، اما در این جا جنگ استقلال آمریکا مطرح است. پس زمینه پیچیده داستان، به آرامی همراه وارد شدن تدریجی جانی در درگیری، تصویر می‌شود.

بریتانیای دهه ۱۹۵۰، شاهد شکوفایی استعداد‌های مختلفی بود که بسیار چشمگیر بودند. در این دوران سه نویسنده رمان‌های تاریخی، مدال کارنگی را از آن خود کردند؛ سیتتیا هارنت، برای «بقچه پشمی»^{۴۲} در سال ۱۹۵۱، رونالد ولج^{۴۳}، برای «مبارز شوالیه»^{۴۴} در سال ۱۹۵۴ و رزماری ساتکلیف، برای «صاحبان فانوس»^{۴۵} در سال ۱۹۵۹.

دل‌مشغولی سیتتیا هارنت، زندگی روزمره مردم عادی بود و آن چه داستان‌هایش را تا این حد جالب و البته گاهی نیز کمی غیرقابل فهم می‌کرد، جزئیات کامل آن‌ها بود. «نوشته‌های روی اجاق»^{۴۶} (۱۹۷۱)، هم از جادوگری هم از سیاست می‌گوید و همین سبب حرکت سریع‌تر داستان به سمت جلو می‌شود. خواننده هم چنین شاهد پیدایش و شکل‌گیری دانشکده‌های آکسفورد است. در داستانی به نام «بار تک شاخ»^{۴۷} (۱۹۵۹)،

درباره ویلیام کاکستون، مقاومت نسخه نویس‌ها در مقابل شیوه‌های جدید چاپ نشان داده شده است. رزماری ساتکلیف، نوشتن حرفه‌ای را با داستان «ملکه الیزابت»^{۴۸}، در سال ۱۹۵۰ آغاز کرد و بعد از آن هم «خانه اسلحه‌ساز»^{۴۹} (۱۵۹۱) و «برادر پاخاکی»^{۵۰} (۱۹۵۲) را نوشت. داستان اولش درباره رفاقت میان مردان جوان بود. «سایمون» (۳۵۹۱)، در جریان گزارشی عادلانه از جنگ داخلی، یک دوستی را مطرح می‌کند. «عقاب نهمین» (۱۹۵۴) براساس دو رویداد تاریخی رومی- بریتانیایی است که ساتکلیف با استفاده از آن‌ها، تصویری از قبایل انگلیسی تحت اشغال ارتش روم را ترسیم کرده و استعداد درخشان خویش را به ظهور رسانده است. این جا هم با تصویر رفاقت و دوستی روبه‌رویم. این بار اسکا، برده آزاد شده و مارکوس همراه یکدیگر برای یافتن عقاب گم شده لشکر پدر مارکوس به شمال می‌روند. داستان یک درونمایه دیگر هم دارد که از این جا به بعد تکرار می‌شود و آن، مرد جوانی است که با نوعی معلولیت روبه‌روست. «شاخه نقره‌ای»^{۵۱} (۱۹۷۵) و «صاحبان فانوس» (۱۹۹۱)، داستان‌هایی به هم مرتبطند که همین درونمایه‌ها را ادامه می‌دهند. دومی تقریباً کتابی برای بزرگسالان است که در آن آکوویلا، بر احساس تلخ قتل پدر و روده شدن خواهرش غالب می‌شود و به بلوغی می‌رسد که هم زمان با طلوع بریتانیاست. رزماری ساتکلیف، در زندگی بخشیدن به گذشته، توصیف‌ها، گفت‌وگوها و ایجاد حس زمان، استعدادی درخشان دارد. او در چند کلمه فضا را برای خواننده می‌سازد. بسیاری از داستان‌های ساتکلیف در شمال انگلیس، هادرینز وال، اتفاق می‌افتند، اما داستان‌های به یادماندنی هم در ساکس داون دارد؛ مانند «جنگجو اسکارلت»^{۵۲} (۱۹۵۸) و «دستمزد

شوالیه»^{۵۳} (۱۹۶۰)، کارولین هوروویتز^{۵۴} در مورد ساتکلیف می‌گوید:

«حس عمیقی از مکان... احساس تعلق داشتن به یک محیط خاص، بخش مهمی از ساختار طرح را تشکیل می‌دهد. وقتی داستان تمام می‌شود، به خواننده احساس دوری از خانه‌اش دست می‌دهد؛ دوری نه تنها از روح میهن و محیط، بلکه از زمانی دیگر»

موضوع اصلی «نزاع خونین»^{۵۵} (۱۹۷۶) و «گرگ مرزی»^{۵۶} (۱۹۸۰)، احساس برادری میان مردانی است که با دشمن مشترک در حال جنگند. «ترانه‌ای برای یک ملکه غمگین»^{۵۷} (۱۹۷۸)، قهرمان زن عجیبی دارد. این کتاب براساس داستانی از بودیچی است که نوازنده چنگ ملکه، آن‌را با زبان آهنگین ظریفی تعریف می‌کند. «جنگجو اسکارلت»، داستان شخصیتی به نام درم است که به علت معلولیت فیزیکی، در امتحان کشتن گرگ رد می‌شود و «دستمزد شوالیه»، داستان تربیت یک شوالیه در سرزمین‌های ساکس است. رزماری ساتکلیف اغلب تنها با استفاده از چند واقعه شناخته شده، گذشته‌ای چنان زنده خلق می‌کند که یک سر و گردن او را از دیگران بالاتر می‌برد.

رونالد ولچ نیز راجع به جنگ می‌نوشت، اما به عنوان یک مورخ نظامی. در بهترین کتابش با عنوان «شوالیه جنگ صلیبی»^{۵۸} (۱۹۵۴)، فضای سیاسی پیچیده جنگ‌های صلیبی به خوبی ترسیم شده، اما آن‌چه پس از خواندن در خاطر خواننده می‌ماند، اثر گرمای سوزان خاورمیانه بر شوالیه‌هایی با لباس‌های کامل نظامی است. ولچ چندین داستان درباره مردان جوان دارد که در معرض انواع شلیک‌ها از تیر و کمان گرفته تا تانک، قرار دارند.

هنری تریس^{۵۹} واپسینک‌ها را که هیچ

نویسنده توانمندی تا کنون به آن‌ها نپرداخته، تقریباً به موضوعی اختصاصی برای خودش تبدیل کرده است. در سه کتابش راجع به زندگی هرالد سیگرد سون - «سپیده وایکینگ» (۱۹۵۵)، «جاده‌ای به سوی میکلاگارد» (۱۹۵۷) و «غروب وایکینگ» (۱۹۶۰) - روحيات و برادری وایکینگ‌ها با سبکی که برای همین مجموعه ابداع گردیده، تشریح شده است. خواندن این داستان‌ها ابتدا کمی سخت است، اما شخص

**دانستن وقایع برای
نوشتن چنین داستانی
کافی نیست. دشواری کار،
قرار دادن آن وقایع در
طرح، به گونه‌ای است که
پس زمینه تاریخی روشن
و مکان آشکار باشد
و نیازی به معنا کردن
کلمات ناآشنا نباشد.
زبانی که شخصیت‌ها با
آن سخن می‌گویند نیز
مشکل بزرگی است**

به تدریج به ضرباهنگ نثر نویسنده خو می‌کند. «سنجاق سینه ملکه» (۱۹۶۶) (۴۲)، داستان نمایی و قدرتمندی است درباره یک قاضی رومی که در شورش بودیچی و سپس شکست او به وسیله سوتونیوس، دخیل بود. داستان‌های هنری تریس، به موازات داستان‌های ساتکلیف درباره بریتانیای رومی است؛ اگرچه دیدگاه تریس کم‌تر رومان‌تیک است.

جیلیان اوری، دوران جلوتر انگلیس در عهد

ملکه ویکتوریا را برای کم‌دی‌های خانوادگی خود انتخاب می‌کرد و از محدودیت‌های سخت زندگی کودکان طبقه متوسط برای اظهار نظریات تند درباره جایگاه آن‌ها بهره می‌برد. در این کتاب‌ها، جزئیات زیادی مطرح نشده است، اما خواننده می‌تواند حس کند که کودک عهد ویکتوریا بودن چگونه بوده است. «برادرزاده رئیس» (۱۹۵۷)، دختری به نام ماریا را به تصویر می‌کشد که فرار می‌کند تا به عمویش که رئیس یکی از دانشکده‌های آکسفورد است، بپیوندد. «شهرت بدون توماس» (۱۹۵۹) (۶۴)، استعداد نویسنده، به خصوص در خلق مکالمات سرگرم‌کننده و خنده‌دار را نشان می‌دهد.

یان سرپلیور (۶۵) در سال ۱۹۵۶، در اثری به نام «خنجر نقره‌ای» (۶۶)، اولین کسی بود که جنگ جهانی دوم و عواقب آن را به عنوان پس زمینه کتابش مورد استفاده قرار داد. این کتاب که اکنون به اثری کلاسیک تبدیل شده، داستانی است براساس واقعیت، درباره سفری که چهار کودک لهستانی در جست‌وجوی والدین‌شان به دور اروپای پس از جنگ انجام می‌دهند؛ داستانی خشن و دردآور. «تفنگ‌هایی برای واتی» (۶۷) (۱۹۵۷)، نوشته نویسنده آمریکایی، هارولد کیث (۶۸)، درباره شخصیتی به نام جف است که با افکاری آرمانی وارد جنگ داخلی آمریکا می‌شود، اما سرانجام درمی‌یابد که خوب و بد و درست و نادرست، مفاهیمی پیچیده‌تر و تشخیص آن‌ها دشوارتر از آن چیزی است که او فکر می‌کرد. «آن سوی پنج آوریل» (۶۹) (۱۹۶۴)، نوشته آیرین هانت (۷۰)، از زاویه‌ای دیگر، یعنی خانواده کشاورزی از اهالی ایلینویز که در انتظار نامه‌هایی از جبهه هستند، به موضوع می‌پردازد. هر دوی این داستان‌ها روایت‌هایی تکان‌دهنده از هراس و سردرگمی جنگ ارائه می‌دهند. الیزابت جرج اسپیر (۷۱)، دوبار

هنگامی که ژانر رمان تاریخی تازه مطرح شده بود، شخصیت‌های واقعی به کرات ظاهر می‌شدند، اما هر چه تأکیدها از تاریخ سیاسی به تاریخ اجتماعی گرایید، داستان زندگی مردم عادی و خیالی بیش‌تر رواج یافت

مدال نیوبری را ربود؛ اولین بار در سال ۱۹۵۶، برای کتاب «ساحره دریاچه پرنده سیاه»^{۷۲} که فضای بسته انگلیس نو در عهد پیوریتین‌ها را در سال ۱۶۸۷ به تصویر می‌کشد و در آن، دختری بدون تعصبات مذهبی، به دلیل دوستی با فردی از یک فرقه مذهبی، به جادوگری متهم می‌شود. این کتاب فضای روشنی از تعصبات و قوانین ناعادلانه انگلیس را در آن دوران به دست می‌دهد. این یکی از اولین و تا امروز جزو بهترین کتاب‌ها درباره این موضوع بوده است. در «کمان برنزی»^{۷۳} که در سال ۱۹۶۲ جایزه نیوبری را برد، نویسنده به طرز غیرعادی، اسرائیل زمان مسیح را برگزیده است. حین خواندن کتاب، به راحتی می‌توان تأثیر مسیح را هنگام سخن گفتن، بر احساس تلخ پسرپچه‌ای که رومی‌ها پدرش را کشته‌اند، درک کرد و فهمید که چرا ماجراها چنان مسیر تراژیک‌تری را در پیش گرفتند.

برخی از نویسندگان آمریکایی این دوره، عبارتند از جین فریتز^{۷۴} که یکی از داستان‌هایش به نام «برادی»^{۷۵} (۱۹۶۰)، درباره پسرپچه‌ای است که نمی‌تواند راز نگه دارد، اما با رفت و آمد در راه آهن زیرزمینی مخصوص بردگان، یاد می‌گیرد این کار را بکند. پاتریشیا کلاپ در «کنستانس»^{۷۶} (۱۹۶۸)،

به زمان نخستین استعمارگران بازمی‌گردد. این داستان براساس تاریخ خانوادگی نویسنده، در سال‌های ۱۶۲۰ تا ۱۶۲۶ است که کنستانس جوان، آن را محرمانه از روی دفتر خاطراتی می‌خواند.

دو دهه ۱۹۶۰ و ۱۹۷۰ در بریتانیا، عصر طلایی ادبیات داستانی تاریخی برای کودکان محسوب می‌شوند. نویسندگانی که این عصر را پدید آوردند، نه تنها نویسندگان حرفه‌ای ادبیات کودکان، بلکه کسانی بودند که برای بزرگسالان می‌نوشتند، اما آثارشان در ادبیات کودکان هم وارد می‌شود. فردریک گرایس^{۷۷} در سال ۱۹۶۰، در کتاب «بونی پیت لادی»^{۷۸}، یکی از نخستین کسانی بود که به تاریخ قرن بیستم پرداخت. داستان درباره یک اعتصاب معدن در دهه ۱۹۲۰ است که در اثر آن، کل جامعه به زانو درمی‌آید. این کتاب با منطقی خام، از بی‌عدالتی‌ای که بر مردان عادی کارگر می‌رود و گرسنگی و فقر ایشان، سخن می‌گوید و یادآور آثار اولیه تریس است. هستر برتون^{۷۹}، نوع دیگری از بی‌عدالتی را در «زمان محاکمه»^{۸۰} (برنده جایزه کارنگی در سال ۱۹۶۳) مطرح می‌کند. این کتابی است عمیق و پرمغز، راجع به محاکمه و زندانی شدن یک کتاب فروش، به دلیل عقاید سیاسی‌اش در قرن ۱۸. طبل زده نشود^{۸۱} (۱۹۶۶)، داستانی تیره و تار و خشن درباره کارگری است که به علت دست داشتن در تظاهراتی برای حقوق بالاتر، به استرالیا تبعید می‌شود. در آثار هستر برتون نیز مانند آثار روزماری ساتکلیف، نواحی خاص روستایی نقش مهمی دارد. او منطبق سافوکس را با آسمان وسیعش به کار می‌برد. تصویرگری بسیاری از داستان‌های هستر برتون را ویکتور جی. امپروس انجام داد که به خوبی با آن متون برابری می‌کند. «گرنویل به دریا می‌رود»^{۸۲} (۱۹۷۷)،

کتاب لحظه‌ای وجود دارد که «تاریخ با یک ذهن منفرد خلاق عوض می‌شود». قهرمان داستان، عضو معلولی از یک قبیله نخستین است که وجه تمایزش با سایرین، نه در میدان‌های جنگ سنتی، بلکه در نقشه‌ای معلوم می‌شود که برای ساختن دژی می‌کشد تا قبیله‌اش را از مهاجمان رومی در امان نگه دارد. تسلط مذاهب باستانی، با قدرت توصیف شده است و صحنه قربانی، در داستان جای مهمی دارد.

ک.ام. بیتون^{۸۷} نیز در این زمان شروع به نوشتن کرد و سه داستان قوی درباره دریا و ساحل اسکس به چاپ رساند، اما دریا و تاریخ دریانوردی به زودی جذابیت خود را از دست داد و خانم بیتون نیز از این موضوع، به موضوع اسب‌ها گرایید. وی جایزه کارنگی را برای داستان «لبه ابر»^{۸۸}، دومین کتاب از یک مجموعه سه‌گانه، در سال ۱۹۶۹ از آن خود کرد که مخالفت‌هایی نیز برانگیخت؛ زیرا این داستان عمق داستان‌های اولیه او را نداشت؛ «صبوه پا درختی»^{۸۹} (۱۹۶۲)، «برنده مایلین»^{۹۰} و «تندر در آسمان».

پی‌نوشت

1. Joan W. Blos
2. A Gathering of Days
3. The Namesake
4. C. W. Hodges
5. Fairfax and Cromwell
6. Simon
7. Rosemary Sutcliffe
8. Cynthia Harnett
9. Gillian Avery
10. Barbara Willard
11. Laura Ingalls Wilder
12. Hester Burton
13. Geoffrey Trease
14. Leon Garfield
15. Antea Bell
16. The Eagle of the Ninth
17. The Iron Lily

نشان می‌دهد که نویسنده نیازی ندارد برای خلق یک دوره، طولانی و زیاد بنویسد. در این داستان که شرح زندگی یک دریانورد متوسط در ناواگان دریایی ارتش است، ریچارد گرنویل، با این که از خانواده‌ای است که نسل اندر نسل دریانورد بوده‌اند، نمی‌خواهد بپذیرد که از ارتفاع می‌ترسد و بالاخره بر ترسش فائق می‌شود.

باربارا ویلارد، در برخی داستان‌های خود، جنگل اشداون در ساکس را از آن خود کرده است. او شخصیت‌های اصلی‌اش را زنان در نظر می‌گیرد؛ اگر چه به گفته مارگارت میک، نقش‌هایی که به این زنان داده شده، نقش‌های وابسته است. زنان داستان‌های ویلارد، جماعتی بلندنظرند که: «انتظار هیچ دلسوزی یا عذرخواهی از کسی ندارند. آن‌ها مهربان، رنوف و خیلی روشن بین‌تر از مردان هستند. بالاتر از همه آنان لیلیاز قرار دارد - سرور آهنین - فراتر از مردانی که با ایشان کار می‌کند و به آنان فرمان می‌دهد». (میک ۸۰۵: ۱۹۸۰)

در تمام این داستان‌ها، خواننده احساس می‌کند که زندگی با فصول سال تغییر می‌یابد و اما حوادث بزرگی که در خارج از جنگل رخ می‌دهد، گاه و بی‌گاه آنان را تحت تأثیر قرار می‌دهد؛ هم‌چون امواجی که دریاچه را لمس می‌کند. مولی هاتر^{۸۳} در دهه ۱۹۶۰، تصاویر روشنی از تاریخ اسکاتلند را در «ارواح گلنکو»^{۸۴} (۱۹۶۶) و «هفت تیر در گرینیارد»^{۸۵} (۱۹۶۵) ترسیم کرد که در آن‌ها بدون استفاده از گویش اسکاتلندی، از ریتم آن زبان استفاده کرده است. بهترین کتاب او «دژ» (برنده جایزه کارنگی در سال ۱۹۷۴) است که در آن، در زمان‌های گذشته سیر می‌کند و درباره چگونگی ساخته شدن یک برج سنگی که تنها در اورکنی یافت می‌شود، ایده‌ای جدید و از آن خود خلق کرده است. به قول پیتر هالیندیل^{۸۶}، در این

18. The bronze Bow
19. The Little House in the Big Woods
20. The Machine Gunners
21. Viking's Down
22. The Stronghold
23. A Thousand for Sicily
24. The Children of the New Forest
25. Captain Marryat
26. G.A. Henty
27. Bows Against the Barons
28. Follow My Black Plume
29. The Red Towers of Granada
30. The Long Winter
31. Elizabeth Coatsworth
32. Away Goes Sally
33. Eric P. Kelly
34. The Trumpeter of Krakow
35. Caddie Woodlawn
36. Caddie Woodlawn
37. Janet Gray
38. Adam of the Road
39. Chaucer شاعر انگلیسی قرن ۱۴ میلادی
40. Esther Forbes
41. Jonny Tremain
42. The Woolpack
43. Ronald Welch
44. Knight Crusader
45. The Lantern Bearers
46. The Writing on the Hearth
47. A Load of the Unicorn
48. The Queen Elizabeth Story
49. The Armourer's House
50. Brother Dusty – Feet
51. The Silver Branch
52. Warrior Scarlet
53. Knight's Fee
54. Carolyn Horowitz
55. Blood Feud
56. Frontier Wilf
57. Asong for a dark Queen
58. Knight Crusader
59. Henry Treece
60. The Road to Miklagard
61. The Viking's Dunset
62. The Queen's Brooch
63. The Warden's Niece
64. Fames without Thomas
65. Iran Serrailier
66. The Silver Sword
67. Rifles for Watie
68. Harold Keith
69. Across Five Aprils
70. Irene Hunt
71. Elizabeth George Speare
72. The Witch of Blackbird Pond
73. The Bronze Bow
74. Jean Fritz
75. Brady
76. Constance
77. Frederick Grice
78. Bonnie Pit Laddie
79. Hestere Burton
80. Time of Trial
81. No Beat of Drum
82. A Grenville Goes to Sea
83. Mollie Hunter
84. The Ghosts Of Glencoe
85. The Pistol in Greenyards
86. Peter Hollindale
87. K.M. Peyton
88. The Edge of the Cloud
89. Windfall
90. The Maplin Bird